

·El cirerer màgic·

Vall

La nostra història comença en un poblet situat en una vall, on cada any es celebrava una gran festa. Totes les cases estaven guarnides amb garlandes i flors, i a tot arreu hi havia fanalets de colors. Es respirava un aire festiu i alegre. Tota aquesta excitació era perquè avui es feia la Tria Anual de les Bruixes, on la vara de la saviesa, una vara molt poderosa i antiga, triava una vilatana. Aquella escollida es convertia en una nova alumna per l'escola de màgia del penya-segat.

Bosc de les Ilumetes

D'altra banda, en un bosc frondós d'arbres alts i robustos hi habitava tot un poblat d'elfs. La seva intel·ligència els permetia viure sofisticadament tenint en compte que només tenien els recursos del bosc. Quan un d'ells complia els dinou anys tenia el deure d'anar fins a l'enorme cascada de l'altra banda de la serralada. Un cop allà, havia d'agafar una mica de l'aigua que brollava i fer-ne un glop.

Vall

Eren les vuit del vespre tocases, tothom s'avia reunit a la plaça major. La bruixa més vella, la Nimue (que significa la dama del llac), va agafar la vara de la saviesa. Tothom s'aguantava la respiració. Va agitar la vara tres cops i, de sobte, de la punta de la vara va sortir un fil platejat que es va anar allargant. A la plaça no hi havia res més que un estat permanent de nerviosisme. El fil va serpentejar fins arribar a la Hana. Com podia ser que aquella noia menuda i una mica maldestre fos l'escollida? Aquesta pregunta va passar per el cap de tots els vilatans.

La Hana era una noia amb els cabells rossos per sobre les espatlles. I sovint portava una petita trena amb els cabells més exteriors que queia sobre la resta. Algú amb bona vista podia dir que tenia els ulls de color mel i un nas rodonet, també tenia una piga a sota de l'ull esquerre. El seu nom volia dir "flor" en japonès, "felicitat" en àrab i "primavera" en coreà. Ella tenia un bon cor, tot i que era una mica tímida.

Bosc de les Ilumetes

Aquella primavera hi havia només un elf que feia dinou anys; en Kai. Ell tenia la cara allargada i acabada amb una mica de punxa. Els seus ulls eren petits i verds. Tenia els cabells curts i dos metxes de serrell. Al ser un elf, tenia les orelles punxegudes i llargues, i la pell blanca. Era força fort però no ho era tan com alguns altres habitants. Ell era seriós però també amable, el seu nom significava “mar” i també “triomf” en japonès i “alliberar” en xinès.

Vall

- L'escola de màgia està situada a la punta d'aquest penya-segat, si segueixes el corriol et tornaria a dur al poble, això no ve al cas. A l'escola hi aprendràs diferents matèries: com encanteris i pocions. Però això no és el més important, perquè cada matèria sempre està basada en els quatre elements: l'aigua, l'aire, la terra i el foc. Aquesta escola és especialitzada en la terra, però sempre pots aprendre sobre els altres elements. La terra, el bosc, les roques, la fauna, la flora, tot això és vital per aprendre màgia. - va dir l'Agatha, una alumna de cinquè curs. - A l'escola tenim cuina, dormitoris, i una biblioteca. Aquí hi estudiaràs cinc cursos, és a dir, cinc anys. També tindràs l'oportunitat d'aprendre a volar amb escombra i a entendre el llenguatge de les plantes i animals. Ho has entès?-

La Hana li semblava haber-ho entès però no n'estava segura.

Bosc de les Ilumetes

- Ho tens tot?
- Si mare
- Segur?

La mare d'en Kai estava molt engoixada: tenia por a que li pogués passar alguna cosa al seu fil. Però com li recordava ell constantment:

- Ja ho tinc tot mare: L'aigua, el menjar, la manta, herbes curatives, la brúixola i el mapa.

En Kai es va despedir de tothom i va començar a emprendre el viatge. Al començament va passar per una zona ombrívola amb molts bolets diferents, però al cap d'uns dies es va haver d'enfrontar a una bassa molt fangosa i enganxosa que li va costar creuar. Anava comprovant el mapa de tant en tant per assegurar-se de

seguir un bon rumb. Després va travessar un petit bosc no gens normal: tots els arbres eren baixets i rodons i un munt de rajos de sol il·luminaven el camí. En Kai estava fascinat, ja que mai havia vist un lloc igual, ell sempre havia viscut en un gran bosc, i veure paisatges diferents, era nou per a ell. De sobte, enmig d'aquella sorpresa i alegria, es va adonar que havia seguit el camí equivocat ja que tenia el mapa girat. Si en Kai tenia un punt feble era l'orientació.

Vall

La primera tasca, com a bruixa, de la Hana era anar a recolectar algunes herbes per poder preparar algunes pocions bàsiques. De bon matí, la Hana es va enfil·lar per un caminet, tota contenta de tenir el seu primer enàrrec. Al cap d'una estona va arribar a una clariana molt bonica: amb malves i herba molt verda, una mica allunyada del poble. De sobte, es va adonar que no estava sola, hi havia algú més allà amb ella. Va girar el cap i va descobrir que hi havia un noi dormint, recolzat al tronc d'un arbre, a una certa distància de la clariana. Sense voler, se li va escapar un xisclet i va fer un salt enrere. Quan va anar perdent la por no va trigar gaire a adonar-se que aquell noi tenia les orelles allargades i era força alt. D'imprevist, el noi d'orelles allargades es va estosegar i es va començar a moure.

Bosc de les Ilumetes (lloc perdut)

En Kai es va despertar i, a poc a poc, va recordar tot el que li havia passat: havia intentat tornar enrere, però segurament s'havia equivocat en algun trencant. Ja s'havia fet negra nit i no es veia res. El bosc estava en silenci, només se sentia el cant d'un mussol. Al final, estava tan baldat que s'havia assegut i havia caigut en un son profund.

De cop i volta va veure una figura esporuguida darrere un arbre. Encara endormiscat es va aixecar i es va acostar lentament. Es va adonar que estava en una clariana molt verda i bonica. D'una rebolada, aquella figura va sortir corrents i ell la va seguir tot al darrere. Al final va aconseguir aturar aquella figura que va resultar ser una noia menuda i molt espantada.

Vall

- Q... qui e.. qui ets?- Va preguntar la Hana **amb l'ai al cor**. Al principi havia pensat de preguntar "Què ets?" però va pensar que sonaria molt groller i l'últim que volia era que ell s'enfadés.

Ell li va respondre educadament que era un elf, si era allò el que es referia. I també li va preguntar si sabia si hi havia alguna cascada aquí aprop. La Hana, sorpresa per aquella, pregunta li va respondre que sí, que pujant aquella muntanya, en trobaria una.

L'elf li va agrair imensament i es va presentar:

- Em dic Kai, és un plaer conèixer-te .
- Igualment, jo em dic Hana.- va respondre ella encara recobrant l'alè.

Ella es va oferir a acompanyar-lo, ja que en aquella muntanya segur que hi havia moltes herbes especials, i ell ho va acceptar de bon grat. Van trigar bastant a pujar la muntanya, ja que era molt rocosa i feia molta pujada, però com diu la dita "**el tracte fa el parentiu**". A més anaven parant constantment, perquè la Hana havia d'agafar alguna herba. Però al final van arribar.

Aquella cascada era majestuosa; amb una aigua cristalina i bella i unes roques antigues i grans. Quan en Kai es va agenollar per agafar una mica de l'aigua que brollava va caure a dins la cascada. La Hana, que sempre era indecisa i cagadubtes, no va dubtar dos cops, es va llançar darrere seu per intentar salvar-lo. Va tancar els ulls, però el corrent l'arrossegava, era molt fort.

Al cap d'una estona la Hana va deixar d'apretar els ulls, tot i que no va gosar a obrir-los.

- Ja està? M'he ofegat? Això és morir?- va pensar la Hana.

Al cap d'una estona va notar una brisa que li fregava la cara i va decidir obrir els ulls, però només una mica. Va veure en Kai estirat al seu costat amb els ulls tancats. La Hana es va aixecar d'un bot i va anar corrents a comprovar-li el polç. Li va venir un gran alleujament al comprovar que el cor li batejava. En Kai va començar a tossir i, a diferència d'ella, va obrir els ulls i incorporar-se ràpidament. Tan un com l'altre estaven estranyats i ho van estar encara més al descobrir que estaven a l'interior de la cascada, ja que es veia l'aigua i es sentia la seva remor. En Kai va sentir una olor

d'herba fresca que li va recordar vagament a la del seu poblat. Quan els dos es van girar van quedar-se bocabadats.

Estaven en un camp, a prop d'un poble de casetes petites, però això no era el més fascinant: estaven en una espècie d'illa flotant envoltada d'una cascada enorme que rodejava tota l'illa. Deixant de banda la cascada, el poble era molt acollidor i hi havia un munt de vegetació: plantes, flors, brots, herba, arbustos... Tot menys arbres, que només n'hi havia un. Aquest arbre estava situat al final de l'illa i era enlluernador i magnífic. Era un cirerer mil·lenari cobert de flors roses i blanques molt delicades.

Després de contemplar el paisatge ben bé un quart d'hora, en Kai i la Hana es van dirigir cap al poble per preguntar on eren i que hi feien ells en aquell lloc. Van creuar el prat i, en arribar al poble, es van adonar que els seus habitants eren uns follets petits i rabassuts. El follet que portava una motxilla, el que estava més a prop se'ls va acostar els va saludar:

- Bon dia, com *n'em*?

Després els va mirar de fit a fit, va pestanyejar dos cops i d'una revolada va fer un bot.

- *E'pot* saber que que feu *vosaltes* aquí?- Va exclamar el follet.

La Hana i en Kai es van presentar i li van explicar la seva increïble història. El follet se'ls va escoltar amb atenció i, quan van acabar el relat, els va dir:

- Tot 'xò e molt *raro*... *Bueno* jo sóc en Tilo, un habitant del *Poble* del Cirerer.

En Tilo els va explicar que feia anys i panys que els follets viven al poble per cuidar el cirerer. Aquell cirerer a més de ser majestuós també s'encarregava de gestionar tots els boscos de tot arreu: la fauna, la flora, el clima, el temps. Ell s'encarregava de tot.

De cop i volta el terra va començar a tremolar i tot seguit va cruxir una branca de l'arbre. A continuació, la branca va caure amb un fort brogit i es va endinsar a la cascada fins que ja no es va veure. Tots els habitants es van posar a xisclar i cridar desesperadament. Enmig de les corredisses i el caos en Kai va preguntar a en Tilo que passava amb una mica de nerviosisme a la veu. En Tilo estava aclaparat però, tot i així, va poder articular algunes paraules:

- L'a... L'a'bre...S'et'à *morin*... Ha 'rribat al seu final...-

En Tilo potser era ximplet, però alhora tenia uns quants coneixements, com tots els follets. De cop i volta es va posar a xisclar:

- 'Xò **acabarà com e'rosari de l'Aurora!** Hem de *preparà* una poció! *Ràpit!*

Pàgina 2.145!

Els va tirar una marmita petita i un llibre gruixudíssim que s'havia tret de la seva motxilla. La Hana va llegir atentament les pàgines 2.145 i 2.146: *Poció curativa per arbres sagrats. Nivell de dificultat 11/10*. La Hana va seguir llegint i de tan en tan feia algun comentari per ella mateixa, fins que va arribar al final de la llista d'ingredients i es va adonar que no tenia cap flor de mitjanit, una planta molt estranya i difícil de trobar. Per l'insistència d'en Tilo, el caos del poble, i sobretot el problema de l'arbre sagrat, la Hana va decidir començar a fer la poció, ja que tenia totes les plantes nesesàries (les havia recollit durant el camí).

Al cap d'una hora la Hana, tota suada, els va dir que creia que havia acabat la poció i que només li quedava abocar-hi una flor de mitjanit. De cop, en Tilo va recordar que ell tenia una flor de mitjanit a casa seva i va anar corrents a buscar-la mentre que en Kai, amb l'ajuda de la Hana, va portar la marmita al peu del cirerer màgic.

En Tilo va tornar amb una flor negra amb puntets blancs i una tija blau fosc. Li va donar amb molta cura a la Hana. Ella la va llençar-la a la marmita i tot segut, la poció va deixar anar un fum blau negrós. A continuació va abocar la poció al cirerer. I llavors... no va fer res. Com? La poció no havia funcionat. Però en lloc de desanimar-se com hauria fet tothom, la Hana, en Kai i en Tilo van decidir tornar-ho a provar. Encara els quedaven tots els ingredients necessaris, menys la flor de mitjanit. Van començar a elaborar la poció, molt atentament, pas per pas. Però quan va arribar l'últim pas, no van poder fer res més: no tenien la flor de mitjanit. El cirerer màgic cada cop anava pitjor. Ja li havia caigut una altra branca i, a més, s'estava assecant: no aguantaria gaire més. En Kai, la Hana, en Tilo i tots els follets van començar a buscar una flor de mitjanit per tots els racons del poble, però no en van trobar cap. Va caure la tercera branca del cirerer màgic: no els quedava gaire temps.

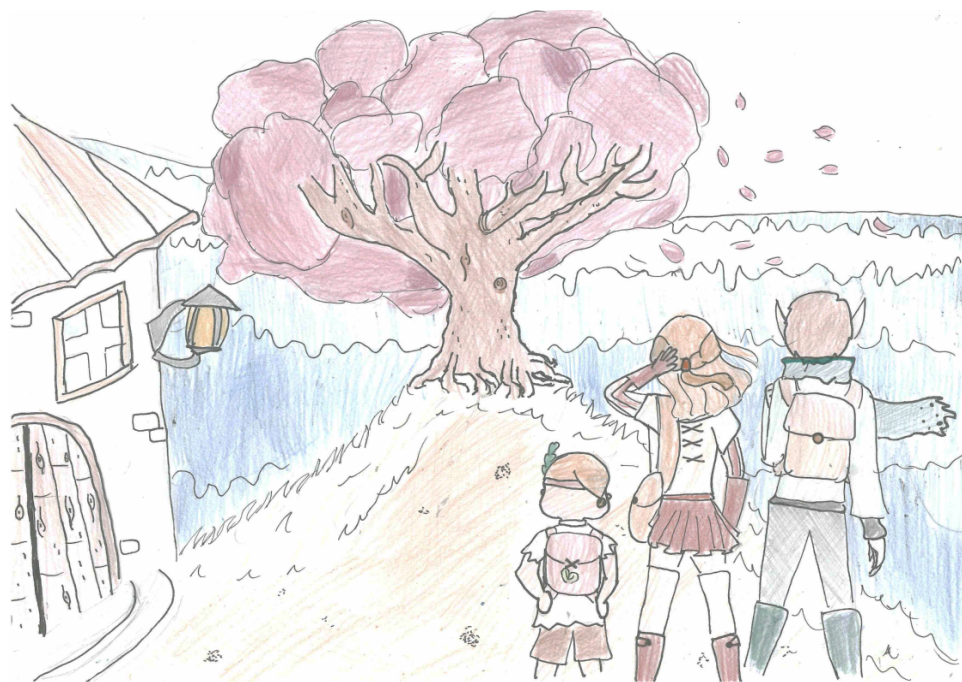
De cop i volta en Kai s'en va recordar que ell portava la flor de mitjanit entre les herbes curatives que s'havia endut per al viatge! Tot seguit es va treure la flor de la maleta i li va donar a la Hana. Ella amb molt de compte la va tornar a posar a dins

la marmita. A continuació la poció va emanar un fum blau blanquinós. A poc a poc tots tres van abocar la poció al cirerer màgic. I llavors va sortir un fum rosa clar que es va empassar tot el cirerer. Quan el fum va desaparèixer van poder veure un cirerer encara més bonic que el del principi, era bellíssim i esplèndit. Potser amb dos mil flors més i encara més boniques i delicades. Un munt de pètals queien airosoament. La natura tornava a estar en calma.

Epíleg

Vall

Havien passat cinc anys des de que s'havia curat el cirerer i a tot arreu es respirava pau. Avui es feia La Tria Anual de les Bruixes i tothom estava molt nerviós. Com era habitual s'havien decorat les cases i els carrers amb llumetes i fanalets. La Hana, que feia el seu cinquè i últim curs, estava amb la resta de bruixes esperant el moment. Quan va arribar l'hora, tothom es va adonar que aquest any hi havia hagut una excepció: la selecció la feia una exalumna, l'Agatha. El fil platejat va anar a parar cap a una nena de dos cuetes i orelles punxegudes i llargues. Tota la seva família estava molt contenta. La Hana es va fixar en el seu germà, que xerrava animadament amb un follet. De sobte se'n va adonar: eren en Kai i en Tilo. Més endavant, quan la Hana va acabar els estudis, es va casar amb en Kai i, juntament amb en Tilo van anar a rondar món.

PSEUDÒNIM: Yor Froger